

КАТОЛИЧЕСКИ ВЕСТНИК

Издание
на Католическата
епископска
конференция в България

Ego sum via, et veritas, et vita. Jn 14,6

Брой 9 (1514)

София, септември 2016 г.

Цена 0.50 лв.

Краков и световните младежки дни с папа Франциск

От 26 до 31 юли т.г. голяма българска група младежи участва в Световната младежка среща с папа Франциск в Краков, Полша. Срещата премина под мото: „Блажени милоусърдните, защото те ще бъдат помилвани“ (Мт. 5, 7).

Младите католици бяха около 350 на брой, от енории на трите католически епархии в България: Никополската епархия, Софийско-Пловдивската епархия и Апостолическата екзархия. Младите хора бяха придвижени от двадесет и три монахини, които служат в епархиите. Ръководител и главен организатор на поклонничеството бе отец Венци Николов, енорийски свещеник на енории Плевен и Асеново и ректор на светилището „Света Дева Мария от Фа-

На стр. 2

Дева Мария - примерът за добрата майка

Когато говорим за Света Богородица, обикновено в мисълта ни винаги изниква образът на нашата майка или на жената, която най-много ни е обичала. Ние едва ли бихме могли да говорим за нея, ако не поставим образите на двете жени един до друг. Обикновено винаги сравняваме, за да можем да оценим человека, който стои пред нас. Приемаме человека само тогава, когато има съвпадение между неговите и нашите качества и добродетели. Тръгвайки от личния контакт с родната ни майка, ние си представяме как би могла да изглежда Божията майка. Представяме си я като жена, която да прилича по много неща на нашата майка.

И поради факта, че образът на майката е най-ценното нещо за человека, тогава за нас нещата се опростяват. Става ни по-лесно и по-леко на сърцето.

От друга страна, не е никак лесно, дори е невъзможно, да се говори за някого, например като Света Богородица, ако не сме имали личен допир с него. Да говорим за някого в трето лице, това би трябвало да означава, че вече го познаваме, че вече сме имали личен контакт с него - контакт, който ни е докоснал и донякъде ни е преобразил. Възьност не би трябвало да говорим толкова лесно за другите, ако преди това не сме говорили лично с тях. Колко е важно да имаме личен контакт с хора-

та, със светците! Върху този личен контакт се гради всичко. Днес много хора говорят, но колко от тях са сигурни, че наистина са близо до истината... От една страна, като жена на нашата майка може да ни помогне да разберем коя е Дева Мария, но от друга, би могла и да ни попречи, ако самата тя не е пример за подражание.

И все пак кой от нас би могъл да каже нещо лошо за своята майка? Дори да не е съвършена, тя е нашата майка. И с това се казва всичко за нея. Тя е тази, която ни е дала живот. Отгледала ни е. Отдала си е живота, за да бъдем тези личности, които сме днес. Тя се е жертвала за нас,

за да бъдем нахранени, облечени, образовани, осигурени и т.н. Колко нощи е бдяла над нас, когато сме били болни или пък когато сме имали проблеми и тревоги в живота... Именно тя е била тази, която ни е вдъхвала кураж и сили, за да можем да се преоброям със страховете си и всички онези слабости, които са присъщи на человека. Тя е тази, която всекидневно се жертва за нас, за своите деца, която с огромното си сърце намира време за всички ни. И въпреки тежкия и ден никой никога няма да я чуе да се оплаква. Лицето ѝ винаги е спокойно или засмяно. Само в тишина, когато всичко е свършило и всички са заспали, тя ще си поплаче. И ако случайно забележим, че е плакала, тя ще прикрие болката си, като ни прегърне и целуне. Ето това е майката - жената, която от

На стр. 7

Едно
различно
поклонничество

Това е първото ни поклонничество като семейство. В началото на Световния младежки ден с папа Франциск отбелаяхме една година от църковната ни венчавка. За нас като семейство беше един изключително изживяване, един път, извъряван към Бог, към себе си, към другия.

Посветихме това пътуване на наш приятел, който е болен, и още с тръгването взехме решение да преодолеем всичко заради него и за него-вото оздравяване.

След срещата с папа Франциск продължават да кънят думите му в умовете ни и най-вече в сърцата - да не превърнем живота си в удобен диван, а да го сменим с чифт обувки, които да поемат по нови пътища, за които никога не сме мечтали, но които ще ни отведат до чистата радост. Това послание ще ни ръководи за доста време напред. Готови сме да тръгнем! А ти?

Семейство Борислав
и Антония ТРИФОНОВИ
с два чифта обувки:
от енория „Света Дева Мария
от Фатима“, Плевен

Български фильм спечели икуменичната награда в Локарно

Филмът „Безбог“ на българската режисьорка Раелица Петрова спечели наградата на икуменичното жури в Локарно (Швейцария), което обяви победителите на 13 август, в края на филмовия фестивал. Филмът, разказващ за млада жена в България, поставя въпроса за пътя, който е резултат от разрушителното и корумпирано общество.

Творбата е отличена и със „Златен леопард“ - най-висока-

та награда, която се присъжда на филмовия фестивал в Локарно. От 1973 г. в него участва икуменично жури, което награждава филми, насочващи вниманието на публиката към религиозни, човешки и социални ценности. Наградният фонд от 20 000 franca се спонсорира от Евангелските реформирани църкви и Католическата църква в Швейцария.

По www.catholic-news.bg

Становище относно внесените законопроекти за изменение на Закона за вероизповеданията и други закони, касаещи дейността на вероизповеданията в Република България

На 20 и 21 юли т.г. народни представители внесоха два законопроекта с поредица предложения относно промени в българското законодателство, които са облечени в добри намерения, но смущават в своята цялост и дух, защото биха погазили религиозните свободи и основни демократични права.

Католическото вероизповедание има вековно традиционно присъствие в границите на територията на днешна България, като наравно с религиозните практики е оставило следи в културно-просветната, хуманитарната, социалната и благотворителната сфера. В исторически план твърде много са имената на католически духовници - българи и чужденци, оставали трайни следи в българската история и дори в борбите за независимост на отечеството. Поради своята католичност - в превод "универсалност" - Католическата църква и въобще християнството не може да бъде разглеждано като национална принадлежност. Близо 2000 години след светите апостоли проповедниците на Христовото учение, без значение от

националната си принадлежност, мисионерстват по целия свят и разпространяват Евангелието и ценности, залегнали с вековете в законодателствата на съвременните демокрации. Твърде много и печални са примерите на рестрикции от страна на императори и тоталитарни режими от минатото, подлагали на гонения и рестрикции проповедниците, които са били винаги от всякакви народности и племена.

Недопустимо и недомислено е в двадесет и първи век, в развлечения глобализиран свят, да се въвеждат ограничения на принципа на национална принадлежност по отношение на религиозните свободи, където самото понятие религия означава вързката на човека с трансценденталното и свободата на човека на култ към Бог.

Изповядването на вярата е също свързано със свободата на израз на собствен език, за което светите равноапостоли св. св. Кирил и Методий са ни оставили добър пример за подражание. Внесените предложения за законопроект от 20 юли показват недостатъчна информираност по отно-

шение на религиозните практики. В частност в Католическата църква от десетилетия повечето богослужения се извършват на български език, но има много химни и хорови изпълнения, написани на латински език от велики композитори на Европа и света, познати на всички и залегнали в културното наследство на световната култура, за които се предполага забрана да бъдат изпълнени по време на богослуженията поради невъзможността им да бъдат изпълнени на съвременен български език. Същото важи и за католиците от източн обред, ползвщи по време на неделните служби и тържествени празници църковнославянски език. Недомислена би била забраната или задължителният превод на тържествените възгласи „На многая лета“, „Алилуя“ и пр.

Католическата църква в България живее на самоиздръжка и едва от две години се ползва от скромна субсидия от държавния бюджет, съгласно установения за това ред. Забраните, залегнали в проектозакона от 21 юли, са твърде общи и биха ограничили вся-

какви възможности за подпомагане от източници извън страната. Това ще ограничи не само възможността за поддръжка на църковните храмове, но също ще ограничи и традиционната за католическите общности в страната благотворителна дейност. Съвременният средства за управление на парични потоци предлагат достатъчно инструменти за контрол, затова считаме, че в по-голямата си част предложението са ненужни и биха поставили само под съмнение духа на целия пакет промени.

С това становище управителният орган на Католическата църква в България отправя покана за преразглеждане от страна на компетентните народни представители на цялостния дух на законопроекта към такива промени, ако са необходими, които да бъдат в духа на универсалните принципи на религиозни свободи, извоювани с кръвта на много мъченици и светци.

**Епископ Христо ПРОЙКОВ,
апостолически екзарх и председател
на Епископската конференция
на Католическата църква в България**

От стр. 1

тима" в Плевен. Младежите преминаха много сериозна духовна подготовка за тази среща. Всички те бяха поклонници, тръгнали на среща с папата и с други младежи от цял свят, с които ги обединява общата им вяра в Иисус Христос.

На 25 юли 2016 г. всички автобуси, тръгнали от България на 23 юли, пристигнаха в града на Божието милосърдие. По време на пътуването духовниците отслужиха неделни литургии в Унгария - в Будапеща, в черквата „Свети Матияш“, и по път.

След дългото пътуване през Сърбия, Унгария и Словакия младите хора, придружени от своите свещеници, в добро настроение и с висок дух се настаниха в местата за локализация в Краков. След настаняването младежките групи от трите католически епархии в България се събраха в черквата „Свети Франциск“ - срещу краковската архиепископия, където за тях бе отслужена литургия от всички български свещеници, дошли на срещата. Тя бе предстоятелствана от отец Ремо Гамбакорта, викарий на никополския епископ, а проповед поднесе отец Страхил Каваленов - енорист в Габрово и Велико Търново. По време на месата младите хора благодариха на Бог за успешното си пристигане и всеки поднесе молитвено своите поклоннически намерения. По специален начин младежите се молиха за своя приятел и събрат Методи Минчев, който в момента се възстановява след тежко заболяване.

На 26 юли започна поклонническото участие в световните младежки дни с папа

Краков и световните младежки дни с папа Франциск

Франциск. Денят на младежите започна с утринна молитва, след която всички се отправиха към светилището на Божието милосърдие, като извърхаха пеша пътя до там, което отне почти два часа. Изморени, но доволни, нашите младежи се поклониха в храма на светилището, помолиха се с лични молитви и заедно - с Броеницата на Божието милосърдие. В старата черква на светилището се намира иконата на Божественото милосърдие, нарисувана под ръководството на света Фаустина Ковалска.

В късния следобед на същия ден в Краков пристигна апостолическият екзарх Христо Пройков, който от сряда, 27 юли, придружаваше българските младежи в тяхното поклонничество.

Вечерта българските младежи бяха в парка „Блоня“, за да вземат участие в церемонията по откриването на Световната младежка среща, а също и в литургията, отслужена от кардинал Станислав Дживиш, архиепископ на Краков, бивш секретар на свети папа Йоан-Павел II.

На 27 юли поклонниците от България, участници в СМС, бяха много щастливи, че за катехизис и литургия с тях бе апостолическият екзарх Христо Пройков. Темата, по която говори епископът, бе: „Това е времето на Милосърдието“. Младите хора от трите епархии в България посрещнаха с аплодисменти монс. Пройков в черквата „Преображение Господне“. Отец Венци Николов - ръководител на ця-

лата българска поклонническа група, благодарил на епископа, че винаги придвижава българските младежи и по време на срещите има за тях напътствени думи и пастирска грижа.

Епископ Пройков започна своя катехизис с благодарности към местния епископ, домакин на срещата, кардинал Станислав Дживиш, към всички благодетели, помогнали за пътуването на групата до Краков, към отците монаси, които се грижат за черквата домакин, и накрая към всички български младежи, дошли на събитието. Говорейки по темата за милосърдието, монс. Пройков каза на младите, че то е характерно за всеки човек, за всеки христианин. Във всеки човек Бог е заложил частичната да обича, да гледа на

другия като брат, като себе-подобен, със същите права на живот и радост. Днес светът страда от липса на любов, продължи своя катехизис монс. Христо, и затова е толкова неспокоен и разбунен. Епископът завърши с въпроса как би изглеждало днес милосърдието и разсъждава върху притчата за Блудния син. Образът и усмивката на бащата в прегръдките на сина си - това е милосърдната любов, която трябва да имаме в сърцето си и да раздаваме на другите, препоръча на младежите монс. Пройков.

Последваха въпроси на младите хора към епископ Пройков, на които той отговори внимателно и задълбочено. В дискусията се включиха и отец Венци Николов, и отец Яцек Вуйчик, които допълваха отговорите на епископа.

Времето преди литургията от 11.30 ч. бе време за изпoved. Всички свещеници бяха на разположение на младежите за тайнството покаяние. След това започна службата с всички български свещеници, която беше предстоятелствана от апостолическия екзарх Христо Пройков. Проповед пред

На стр. 5

ИСТИНА - VERITAS
продължител
на в. „Истина“ (1924 - 1949 г.)

**Директор
свещеник Благовест
Вангелов**
Адрес на редакцията:
1606 София,
ул. „Люлин planina“ № 7
Тел. (02)41-77-739,
E-mail: istina-v@techno-link.com
Редактор Марио Георгиев
ISSN 0861-6450

(Продължава от минния брой)

Смирната, дарена от мъдрите, е благословеното масло, използвано в погребалния ритуал, и така ни загатва за съдбата на младенца, за спасителната Му мисия. Волт, топлещ с дъха си младенца, като жертвено животно в Стария завет също ни напомня за бъдещата Христова саможертва, а оселт, служещ в библейски времена за езда от високопоставени личности в противовес с бойното предназначение на коня, може би ни показва мирния характер на благовестието Христово. Явна е и препратката към Иисус 1, 3, където волт и магарето ще познаят господаря си за разлика от народа израилев.

Друга обща тема между иконите на Рождество, Кръщене и Възкресение, това е присъствието на небесните ангели, учудени от случващото се долу - учудване положително, различно от това на ада и река Йордан. Това е учудване, въздигащо човека и неговото място в спасителния Божия план, място, което с малко даже превъзхожда ангелското, понеже Бог се въплъти в човек, не в ангел Господен. В погледа на ангелите се чете възвала и славословие за великите Божи дела, а текстовете са многобройни, но този път ще ви ги спестя. Общ е и скалистият пейзаж - сувор и негостоприемен, какъвто е светът - студен и сух, сякаш безжизнен, в който идва Месията. Светът си имаше друг княз, друг господар, на който си се кланяше. А народът уж очакваше месията, но никак си да е без кризи и сътресения, търсеще освободител - по-скоро политически, без отрицателни промени в удобствата и нравите.

Много може да се говори за образа и ролята на Девата в спасителната Христова мисия. Богородичните празници са в паралел с Господските. Имаме зачатие на Девата в утробата на св. Анна (9 декември) и зачието на Христос на Благовещение (25 март); Рождество Богородично (8 септември) и Въведение Богородично (21 ноември) в синхрон с Рождество Христово (25 декември) и представянето на Христос в храма (2 февруари)... Даровете на вълхвите от сцената на Рождество Христово е в аналогия с даровете, поднесени от трите жени, в иконата на Рождество Богородично - според традицията на изток да се носи храна на родилката, а по-специално във византийския двор носенето на дарове на императрицата (vasilisa) при раждането на син. Анна е излегната - подобно на Мария, както и Йоаким стои отстрани в сцената - подобно на Йосиф; общ е детайлът и с акушерките. В иконата на Въведение Богородично (по мотиви от апокрифното Протоевангелие от Яков) свещеникът Захарий приема малката Мария на стъпалата на храма, следвана от Йоаким и Анна - така както богоприемникът Симеон ще поеме на стъпалата на храма Младене-

ца Иисус, придружен от Йосиф и Мария. Предсказаните като пронизващ меч страдания на Мария като предобраз ни препращат към сцената на Голгота и участието на Мария в Спасителните страдания, дарявайки сина си за спасението на човечеството. Върви се към едно прогресивно оподобяване, правещо от Мария Божието създание, приличащо най-много на Христос. Малката Мария също както младенца Иисус няма да бъде нарисувана като детенце, защото е носител на определено духовно съдържание. Както Иисус е винаги Месия и Син Божи, така и Мария е винаги Богородица и изразява една верностина. В иконата на Въведение тя е облечена с присъщия й мафорий както като голяма,

вообраз на този завършен свят. Акатистът я възпява като врата небесна. Като първата върви пред човешкия род и всички я следват. Подражавайки на Христос, а подражавайки на Пресветата Троица, ние подражаваме на образа на Дева Мария. Изправени вече пред нея, свети Бернард се обръща към Данте с думите: „Виж това лице, което тъй на Христовото прилича, неговата светлина ще ти помогне да съзреш Христовата. Да предам възторга не мога от туй как лик един ме удиви, на Божия приличен твърде много“. Наистина достойни за внимание са богословските познания на поета, който не поставя образа на Мария в отделна, самостоятелна ниша, но го разглежда винаги в отношение с Христос и Светата Троица. Данте не казва, че ли-

тайствено пътуване в отвъдното. Той е воден от свети Бернард, който подготвя Данте за блаженото видение на Пресветата Троица, но забележете, чрез съзерцаването на образа на Дева Мария. Изправени вече пред нея, свети Бернард се обръща към Данте с думите: „Виж това лице, което тъй на Христовото прилича, неговата светлина ще ти помогне да съзреш Христовата. Да предам възторга не мога от туй как лик един ме удиви, на Божия приличен твърде много“. Наистина достойни за внимание са богословските познания на поета, който не поставя образа на Мария в отделна, самостоятелна ниша, но го разглежда винаги в отношение с Христос и Светата Троица. Данте не казва, че ли-

меж, който наричаме път към светостта, път, който от името на нас, човеци, бе изминал първо от Христос, Който на кръста изпълни докрай Божията воля, възстановявайки истинския човешки образ, издигайки човека до обожението. Търсейки светостта, ние въщност търсим уподобяването ни с Божията същност, а тя е Любовта - така ни я открива Евангелието; там любов и святост са едноизначно свързани в една личност, тази на Христос. И така по-голямата любов, проявлена от нас към близкия и Бог, означават по-голяма близост и прилика с Бог. И обратното: натрупаните грехове, тоест липса на любов, водят до по-голямо отдалечаване от приликата ни с Божията святост. По тази логика идвате и до същността на Богородичния образ.

Бог от вечността трябва да избере как Неговият син да се въчеловечести, кой да бъде Негов родител по плът, на кой по човешки Той да прилича, тоест кое човешко създание да отрази най-правдолюбно Божията святост, Неговата любов и красота. И понеже Христос се уподоби във всичко с човека освен в греха, това „освен“ прави и Майката Божия да бъде предпазена от греха, повтаряйки непрестанно, че това е по заслугите единствено на Изукупителя.

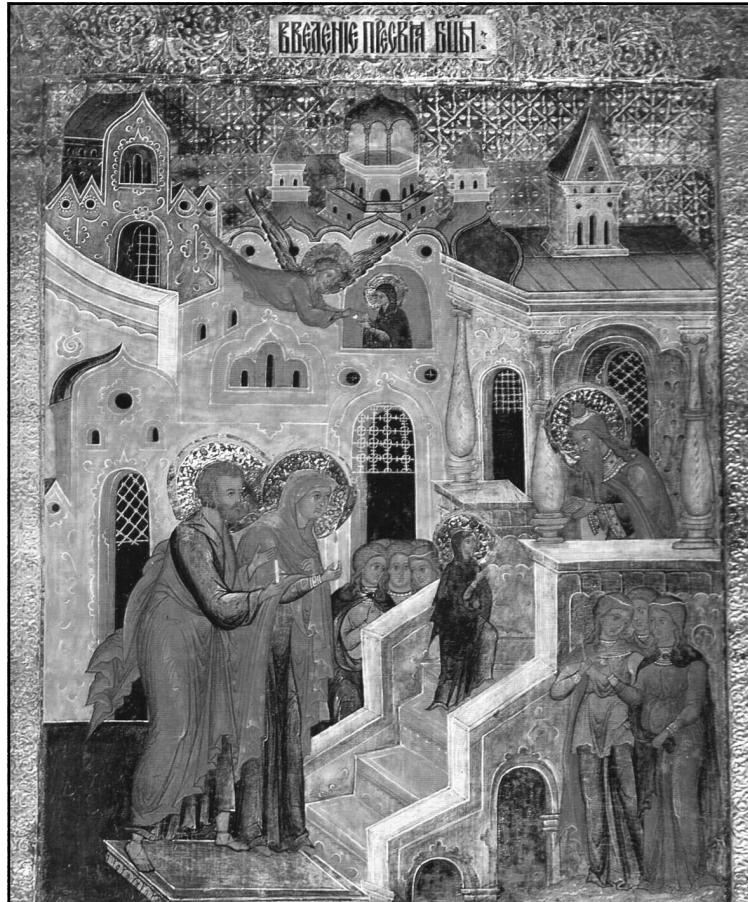
Отците на Църквата казват, че Христос прие да се уподоби във всичко с човека, защото само това, което е прието от човека, то ще бъде и изкупено чрез смъртта Му на Кръстя, то ще бъде и прославено чрез възкресението Му. Грехът не бе приет, защото той не е онтологична част на човека, тоест грехът не прави това човекът да бъде човек, той не е част от неговата личност, а негово падение, погрешен ход и заблуждение. Божественото провидение от вечността избра конкретната историческа личност, която да даде вечността на Божия син, и то по начин най-достоен за Бог. И ако по човешки кажем, че Иисус ще прилича на майка Си - както често се случва в живота, то по-точно ще бъде да кажем, че Девата бе избрана от Бог като тази, която най-много ще прилича на Него. Приликата, разбира се, не се ограничава до външността. Девата бе надарена с всички човешки добродетели, но и с нещо по-специално - тя бе „чиста от грех“, пречистена от кръвта на Божия син заради божественото й майчинство.

Предпазена от греха още от зачието и - според католиците, или пречистена от греха в момента на Благовещението и - според православните, Девата достига най-висшата степен на подобие с Бог, възможна за едно Божие създание, достига върха на светостта. Връзката между подобие с Бог и святост е очевидна, дори равнозначна. За пример ще дам титлата „преподобен“, с която се именуват в източната традиция светите монаси, монахини, пустиножители, стълпници. Тоест светецът е човек, много подобен на Христос, близък до Неговия образ, до Неговата святост. За мирянини монахинята, монахът са образ на Божи човек, пример за подражание.

Отец Петко ВЪЛЛОВ
(Следва)

Образи и първообрази на Христовата смърт и възкресение

„Въведение Богородично
в храма“
Манастир „Свети Дионисий“,
Атон, Гърция, 1547 г.

зана с доброта и невинност. Древните гърци са считали за абсурдно на красивото тяло да не отговаря красива душа; те са взаимно свързани като формата и материията. Външността, формата, не може да бъде в противоречие с душата, с вътрешната красота, защото би противоречало на хармонията, която изразява външността. И така култът към красивото е същевременно и култ към доброта и духовна възвишеност. На гърци думата „калос“ означава едновременно и добро, и красиво. А от по-нови времена са думите на Достоевски „красотата ще спаси света“. Швейцарският богослов Ханс Урс фон Балтазар също свързва неразрывно любовта с красотата, обичания с красивия. Но конкретно отговора на въпроса на какво се дължи красотата на Божията майка ще подскаже една ода от Божествената комедия на Данте Алигиери. Поточно стих 87 от 32-ра песен или ода от частта „Рай“. Пoетът е вече към края на своето

За едно пастирско обединение на двете тайнства

Извънредна юбилейна година на милосърдието

Какво се подразбира, когато се говори за евхаристията и оправдението на греховете? Подобно съчетание не крие ли опасност да създаде смут, почти да постави в съперничество двете тайнства на Църквата? Със сигурност не. Всяко тайство притежава своя особеност и отговаря - в рамките на спасителния план - на различните изисквания за християнски живот. Ще се помъчим да изясним особеното на тайнството Изповед и особеното на тайнството Евхаристия.

Когато говорим за грех и за помирение, трябва да разгличим две различни гледни точки, които са не точно конкуриращи се, а допълващи се. Преди всичко съществува едно чисто морално измерение на греха - това, в което индивидът и общността се мъчат да претеглят, да преценят своите грехове (в множествено число!) и накрая да остойностят размера на личния принос за злото. Чрез един изпит на съвестта, доколкото може да бъде обективен и безпристрастен, моралната оценка на греха ни скланя да се концентрираме към нашето съществуване и изостря съзнанието ни с поглед в бъдещето. Ако изпитът на съвестта се проточи повече от необходимото, рискуваме да се затворим в ограничения хоризонт на нашата виновност, предизвиквайки у себе си опасно състояние на тревога и угризения. Изпитът на съвестта, преценен в отношение към момента на тайнството, това точно оценяване се насочва директно към моралното измерение на помирението, т.e. към тайнството на Изповедта.

Включено в горното съждение, но несравнено с него, съществува едно чисто богословско измерение за греха: това, в което индивидът и общността поемат греха (в единствено число!) в неговата глобалност и което е фактически антивъръзка. (Ние сме свързани с греха. Това нещо не е добро, но ние не можем и да се отделим от него, колкото и да го желаем. Това е въщност антивъръзката - връзка, която не ни носи нищо добро - б.р.) Знаем, че богословското измерение на греха остава добри след една добра изповед, тъй като е неизбежно състояние на нашата тварна (сътворена) същност. Като такова му е отредено да пребъдва. И колкото повече пребъдва, толкова повече отваря немощната човешка природа към неизчерпаемите възможности за връзка с Бог. Това е измерението на греха и на помирението, които индивидът и общността са призвани да живеят по един подходящ начин в момента на евхаристичната служба.

Засега няма да се запитвате кои са греховете, които Бог

прощава или не прещава чрез получаване на тайнството Евхаристия. Църквата учи, че за оправдането на грехове, обвързано с тайнство, т.e. на грехове, считани за най-тежки в морално измерение, съществува тайнството на Изповедта, авторитетно регулирано от общите и от поучителната власт на Църквата. Тук трябва само да признаем, че не е позволено да обезценяваме тайнството Евхаристия. Не е възможно да го призисим като вид премия за добро поведение на добри души. Евхаристията по своето естество не освобождава от задължението смирено да признаем греха си; ето защо изисква помирение, т.e. изповед.

Свети Амвросий представя евхаристичното причестяване като необходимост. Той казва: „Ако хлябът е всекидневен, защо да го получиш след една година? Получавай всеки ден това, което трябва да ти принася полза всеки ден! Живей по такъв начин, че да го заслужаваш всеки ден. Който не заслужава да го приема всеки ден, не ще заслужава да го получи и след една година... Следователно ти чуваш да се казва, че всеки път, когато е поднесена жертвата, се възвествява като тайнство смъртта на Господ, възкресението на Господ, възнесението на Господ и оправдението на греховете. И след всичко това няма да получаваш всеки ден този хляб на живота? Който има някаква рана, търси лекарство. Раната е, че сме под властта на греха, а лекарството - небесното и почитаемо тайнство“. (De sacramentis 5, 25)

С една дума, важно е да се върви напред в посока на пастирско обединение на двете тайнства. Примерът идва с наплива от вървачи за причастие по време на пасхалните празници. В тези дни свещеническото сърце е сияйно да установи, че всички се причестяват. Причината на радостта е, когато всички са подгответи. Би трявало (напротив, трябва) да се направи по такъв начин, че всяка неделя да бъде като Пасха, тръгвайки от момента, че всяка неделя е Пасха.

Обобщение

1. Господ Иисус не установи Евхаристията за нашите колена, които коленичат пред Него, нито за нашите очи, които Го съзерцават; установи я за нашите уста, които я ядат, та чрез ритъма на нашите причестявания с Тайнственото тяло ние да станем все повече Църковно тяло. Набожните евхаристични практики, подходящо поставени извън литургията, имат за цел да развият първостепенна роля за растенето в нас на евхаристичното възхищение към тайнството на реалното присъствието.

вие - по време на литургията и нашето участие в нея чрез причестяването ни.

2. Да не забравяме, че то-ва, което е установено от Иисус, е причестяването като тайнство. Другото, духовното причестяване, е измислено от моралистите, за да удовлетвори някои особени ситуации. Духовното причестяване замества непълно истинското. Ако се говори много за духовното причестяване, се рискува да се забрави истинското причестяване.

3. Ако очакваме да бъдем като светци, за да се причестим, това няма да го сторим никога тук, на земята.

4. Който отказва причестяването, за да го направи на следващия ден, та да се подготви по-добре за него, ще се чувства порицан от думите на свети Амвросий: „Беден заблуден! Вярваш, може би, че утре ще бъдеш по-достоен? Получавай всеки ден това, което трябва да ти принася полза всеки ден“.

5. Едно пропуснато причестяване, когато съществуват условията да го направиш, представлява опущение, за което Господ ще ни иска сметка, казвайки: „Аз го установих. Защо не си го получил?“

6. В духовния живот - както в личния, така и в общността - е важно да се движим в посока за пастирско обединение на Евхаристия и Изповед, правейки така, че всяка неделя, дори всеки ден, да бъде като една Пасха.

**Чезаре ДЖИРАУДО, SJ,
Из книгата „Да изповядваш
греховете и да изповядваш
Господ“**

5 ИСТИНА
VERITAS
Брой 9 (1514)
септември 2016 г.

Краков и световните младежки дни с папа Франциск

От стр. 2

младите хора поднесе отец Ярослав Фогл. Той говори по евангелския отъкс за грешницата, която Иисус спасява от убиване с камъни. Свещеникът разтълкува подробно къде виждаме в този отъкс Божията любов, милосърдие и прошка. И по време на тази литургия, както и на вечерната литургия във вторник, младите хора се молиха и за френския свещеник, убит мъченички на олтара.

На 28 юли след утринната молитва младите хора от град Раковски представиха красива хореография с цветовете на българското знаме. Веднага след това българските младежи, събрани в храма „Преображение Господне“, слушаха катехизис от апостолическия екзарх Христо Пройков на тема „Да се оставим да бъдем докоснати от милосърдието на Христос“. Епископът започна с тълкуване на логото на Световните младежки дни и разказ за авторите му - художниките Моника Качинска и Емilia Пиза. „Главните участници в тази среща - каза епископът - са Иисус Христос и вие, скъпи младежи, обградени от пламъците на милосърдието.“ След това монс. Христо говори за изповедта и прошката. Когато се оставим, продължи екзархът, да бъдем докоснати от светлината и плодовете

на милосърдието, щастливи от прошката, трябва да даваме нейните лъчи и на другите. Иисус прости, затова и ние трябва да можем да простишаме на другите. Бог винаги е готов да прости, каза монс. Христо, но иска и ние да правим същото. По-нататък епископ Пройков говори за индулгенцията и благодатното време, което Църквата и папата са определили през юбилейната година. По време на катехизиса и след това младите хора отново имаха възможност за изповед. Всички свещеници бяха на тяхно разположение.

В 11 ч. започна литургия по източен обред, отслужена от всички български свещеници и представители на отпредстоятелства от апостолическия екзарх Христо Пройков. Проповед пред младите поднесе отец Петко Вълов от София. Той цитира свети Августин и думите: „За Бог е по-лесно да възприе гнева си, отколкото Своето милосърдие“. Свещеникът използва притчата за Блудния син, за да направи извода, че прошката е винаги празник и възвръщаща на човешкото достойнство.

На 28 юли след обед младите поклонници от трите католически епархии в България се вълнуваха много и

На стр. 8

Архиепискон Пиер-Батиста Пицабала

През септември 2015 г. папа Франциск удостои 51-годишния италиански свещеник Пиер-Батиста Пицабала, францисканец, с архиепископски сан и го назначи за Апостолически администратор на Латинската патриаршия в Йерусалим. На 1 август т.г., след пенсиониране на досегашния патриарх Фауд Туал, папа Франциск назначи на негово място архиепископ Пицабала, който става Латински патриарх на Йерусалим. Преди да поеме новия пост, отец Пицабала е изпълнявал длъжността „кустод“ (пазител) на християнските места в Светите земи от 2004 г.

Латинската патриаршия на

г. до 2016 г. патриарх е йорданският епископ Фуад Туал. Новият патриарх Пиер-Батиста Пицабала е на служба в Светите земи повече от 26 години. Считан е за много опитен дипломат. Ползва се с огромен авторитет сред всички местни държавни и религиозни ръководители. Под негово ръководство са над 250 католически свещеници, над 1500 монаси и монахини, няколко католически университета, 44 католически училища с над 22 хиляди ученици. В целия район живеят повече от 80 хиляди католици. Главната задача и цел в момента за Пицабала е деликатният баланс в отношенията между Израел, Палестина и Йордания.

Петър КОЧУМОВ

„Каритас“ - едно човешко семейство

Като организация на Католическата църква „Каритас“ оказва подкрепа и грижи на крайно нуждаещи се хора. Вярваме, че бедността и социалната несправедливост могат да бъдат изкоренени само като действаме всички заедно, като ЕДНО СЕМЕЙСТВО. Животът означава повече от оцеляване, всеки има право да живее достойно. Затова ние сме рамо до рамо с хората в нужда и ги подкрепяме. На едни от тях помагаме да си стъпят на краката и да поемат в свои ръце собствения си живот. Други придвижаваме с разбиране, внимание, уважение и грижа в страданието и болестта. Подкрепяме деца и младежи в риск чрез социални, педагогически и рехабилитационни дейности и подкрепяща работа с техните семейства. Сътрудниците на „Каритас“ към различните дейности и звена на организацията ни всекидневно се срещат със страдащи и нуждаещи се от подкрепа хора, които имат нужда от изслушване, достойно отношение и помощ.

Днес усмивката е отново на лицето на Нега

Неда е едно прекрасно момиченце на 6 години, което до септември 2014 г. е било здраво, имало е щастливо детство. Един ден обаче в детската градина й се появили двойно виждане, главоболие и единократно повръщане. След направен скенер и ядрено-магнитен резонанс е открит съсилик в мозъка. Направена е сложна операция, която не решава проблема. Поставена е тежката диагноза левостранна спастична хемипареза - тежка степен, с парализа на очния нерв и силен трепор на крайниците, без самостоятелна походка, изцяло зависима от грижите на родителите си. Представете си човек, прекарал тежък инсулт. От миналата година детето идва на рехабилитация в нашия дневен център. След едногодишна

работка с кинезитерапевта ни и грижите на нейните всеотдайни родители детето вече ходи самостоятелно, навежда се, качва се и слизга по стълби с опора, храни се самостоятелно, кара колело и извършва и други активни дейности. Започна да посещава и масова детска градина. Въпреки че осъзнава промените, които са настъпили с тялото й и емоционално преживява травмиращите промени, усмивката е отново на лицето й. Родителите са щастливи, че могат да видят своето пораснало момиченце вече много по-самостоятелно и по-добре, което за екипа ни е истинска радост и удовлетвореност от работата ни в центъра на „Каритас“.

Сътрудник на дневен център „Милосърдие“ към „Каритас“ - Русе

Те ми върнаха вярата

Останах с детето си сама веднага след като родих. Още преди раждането отидох в Майчин дом и питах има ли начин да ми се помогне с отглеждането на детето, за да мога да работя. Бях чула, че мога да го оставя за една година, но ми обясниха, че ще повлияе на развитието му. Реших да се боря. Дадоха ми адреса на център „Рождество Христово“ и аз отидох там с Георги, тогава той беше на 40 дни. Оттам се прибрах с пакет памперси и обещание за работата! Там измислихме и името на бебето, те ми дадоха първата количка. През годините, търсейки работа и подслон, ре-

довно посещавах центъра - тук никога не са ми отказали нещо. Те ми върнаха вярата. Силен характер съм и оцелях през всичко това, но нямаше да издържа нито психически, нито физически, ако не ми бяха подали ръка. Сега идвам по два пъти в седмицата и работя с филц. В началото шиех кукли на ръка, от канап. Преди четири години си взех машина и започнах да се уча да шия и сега дори помагам в една друга фирма. През цялото време се опитвам да съчетая и да работя по няколко неща наведнъж. Никой не е застрахован.

Даниела, 37 години, София

Може да подкрепите дейностите на „Каритас“, като направите дарение по банков път по следната сметка:

ПЪРВА ИНВЕСТИЦИОННА БАНКА
IBN: BG37 FINV 9150 12 BGN08KMX
BIC: FINVBGSF

Титуляр на сметката: Каритас България

Страницата подготви „Каритас България“

Внасят сигурност и спокойствие, че на този свят не сме сами

Казвам се Мара, вече съм на 81 години. Имам син Никола - роден през 1951 г. Парализиран е и е напълно неподвижен след боледуване от енцефалит. Грижа се за него от 28 години съвсем сама. Съпругът ми почина преди 40 години, а дъщеря ми почина преди 30 години. Имам сърдечно заболяване и тъй като и годините ми са много, силите ме напускат и ми е все по-трудно да обслужвам сина си. Нямам и други близки, които да ми помогнат и затова разчитам единствено на сестрите от Центъра за домашни грижи на „Каритас“ в Малко Търново. Благодарни сме им, защото освен преките медицински грижи те извършват и други услуги. Чакаме ги всеки ден като много близки и необходими хора. Те са единствените, които отварят вратата на нашата къща, за да ни попитат „Как сте? Имате ли нужда от нещо?“, изслушват оплакванията ни, споделят с нас и редките весели мигове, които имаме. Те вна-

сят сигурност и спокойствие, че на този свят не сме сами. Действително - в нужда хората се познават.

Знам, че винаги когато имам нужда, мога да разчитам на тях

Баба Ивана Рабаджийска е трудно подвижна, живее сама и единствените грижи, които получава, са от сестрите на „Домашни грижи“ в гр. Раковски. Наскоро баба Ивана получи малък инфаркт и благодарение на това, че сестрата на „Домашни грижи“ е минала за редовното си посещение при нея, е видяла състоянието на баба Ивана, повикала е линейка и съдействала за бързото й настанияване в болница. След като баба Ивана се възстанови от инфаркта, първата, на която се обади още от болничното легло, беше медицинската сестра от нашия екип, която я посещава.

Може би нямаше да видя детето си повече

М. е млада майка, потърсила убежище в България. Идва от държава от Централна Африка. За живота й в онази далечна страна не ни се удава възможност да поговорим. Тя е съсредоточена върху новия си живот и детето си, заради което е прекарала не една нощ в сълзи. Всичко започва, когато преди близо две години и половина М. идва в България. Жената говори само френски и английски и дори тук е трудно да завърже разговор. „Добре, че е „Каритас“ - споделя М. - Може би нямаше да видя детето си повече.“ В началото, когато М. се озовава в страната, тя е настанена в Центъра за бежанци в „Овча купел“. Скоро след това излиза оттам и започва да живее на външен адрес. Един ден обаче, чакайки автобус на спирката в близост до дома си заедно с двегодишното си дете, банда скинхедс ги нападат. Това се случва през деня, когато е светло и наоколо има хора. Въпреки това скинтарите започват да удрят майката, която може единствено да плаче от болка, опитвайки се да предпази детето си. Тази случка се отразява изключително зле на психиката на М. и детето й. Налага се детето да бъде настанено в дом. Доброволец от мрежата на „Каритас“ - София, редовно посещава детето в дома и помага с преводи. С помощ от „Каритас“ то е известено от дома и върнато на майката. М. успява да си наеми жилище, но продължава да търси подкрепата на „Каритас“ - за комуникация с институциите, за административни процедури и документи, за лекар.

Много е важно да има кой да ти подаде ръка

Започнах на 17 години. Първо с хероин, после с амфети и метадон. Не помня преди точно колко време започнах да посещавам мобилен кабинет на „Каритас“. Помагат ми с лечение както и с различни продукти, които получават като дарение. Насочиха ме и към лечебни програми. Откакто се записах в една от тях, не вземам нищо - чист съм. Спрях и да крада. Имам детенце на две годинки и се чудя как да го изхранвам. Основно събирам желязо и хартия, защото в момента нямам работа. Навремето се занима-

вах със строителна дейност. Не мога да се прибера въвъщи преди да заработя 10 лева, защото няма с какво да нахраним детето. Искам да съм нормален човек, да работя и да се занимавам с нещо. Детето и жена ми да имат всичко, да не ги лишавам от нищо. Само заплатата на жена ми не стига, затънали сме в дългове. Много е важно да има кой да ти подаде ръка, да те подкрепи, тези хора никога няма да забравя и винаги ще споменавам с добро.

Ц.Б., София

Те са повече от приятели

Завършил съм специалността „Математика и информатика“. Бях асистент към „Центрър по информатика и технически науки“. Работих там пет години. Страдам от атрофия на очния нерв, което стана причина за отслабване на зрението ми и причина за невъзможност да работя.

Живеех с майка ми. След смъртта ѝ се наложи подялба между наследниците. Направих пълномощно, което заради увреденото си зрение не успях да прочета в детайли и по този начин станах жертва на измама и останах без дом. Живеех при различни приятели. Все още можех да работя, давах уроци, работих в частна школа, където преподавах математика, компютърни нау-

ки и програмиране. Така преживях, докато не се разболях от туберкулоза. След три месечния престой в болницата останах без дом, без средства, без работа. Наложи се да влязя в Центъра за временно настанияване, където стоях три месеца. След излизането ми оттам отново останах на улицата, защото с минималната пенсия за инвалидност, която ми бе отпусната след заболяването от туберкулоза, бе невъзможно да си наема самостоятелна квартира, а и да остават за прехрана.

Разбрах от приятели, че „Каритас“ помага на хора, останали без дом, с храна, дрехи и лекарства от първа необходимост. Днес без тях не бих оцелял. Не знам как да обясня колко е трудно да свикнеш с раздялата с нормалния живот. Онзи живот, в който имах дом и работа, вече го няма. Благодаря на „Каритас“ - сега те са нещо повече от приятели.

И.Г., 55 години, Бургас

**6 ИСТИНА
VERITAS**
Брой 9 (1514)
септември 2016 г.

Не забравяйте да се абонирате за вестник „Истина-Veritas“

в най-близката пощенска станция.

Каталожният номер на „Истина-Veritas“ е 347.

Исламският радикализъм: контраразследване

(Продължава
от миналия брой)

В продължение на повече от хилядолетие вътрешното регулиране на насилието става от улемите (добре познаващите историко-религиозната традиция на ислама, експерти по корана - б. р.). Този монопол на религиозната компетентност е оспорен през XX век от недуховенството - интелектуалци, разтревожени от ширещото се западно влияние, от които произлизат мюсюлманските братя; появява се у държавата като монополист на насилието, включително и религиозното, като допълнително лишава традиционните религиозни институции от техния авторитет. Религиозното учение е съществената сплав на културата и поведението на исламистите. Те вярват, че преоткриват и възраждат истинските темели на вярата, отказват авторитета на сегашните улеми, които обвиняват в криене на истината от раболепие пред политическите им господари. Най-често исламистите са автодидакти, буквалисти, скъсващи с вековното тълкуване на Корана, който четат не само буквально, но и с изключителна сериозност.

Така или иначе всички мюсюлмани признават значение то на първите военни победи, на законите на войната, които минават в Корана и хадисите и които е трябвало да умират вървят едно смутно, изпълнено с насилие време. Джихадистите днес търсят да се върнат към началото и поставят джихада в сърцето на това, което означава да си мюсюлмани. В продължение на много векове джихадът е считан от тълкувателите преди всичко като стремеж към благочестив и добродетелен живот. За исламистите това е предателство към делото на пророка и причина за упадъка на ислама. Противопоставят се на идеята за големия джихад като вътрешна духовна борба, смятат, че това е в сърцето на суфийската ерес, която проникнала в сърцето на късния халифат на Абасидите, го е отслабила, покварила и довела до неговия упадък и крах. За тях джихадът е в средоточието на мюсюлманския начин на живот - морално задължение и политическа необходимост, което ги кара да съблудват ранните норми на водене на война, като включват и това, които модерните мюсюлмани мислят, че е останало в миналото - робство, обезглавявания, вземане на роби, налог (Срв. Коран, 9:29). За тях пророкът, прекрасният образец, е наложил тези правила. „Знай, че раят лежи в сянката на сабите“ - този хадис от Сахих ал-Бухари, най-автентичният от сборниците с хадиси, е девиз на бойците от исламска държава. Действително трудно е да се осъдят

техните практики и вярвания, защото идват от Корана и от примера на пророка; единствено може да им се каже, че обстоятелствата са се променили и те не са повече валидни, ала подобни обяснения за джихадистите са израз само на малодуши и вероотступничество.

Религиозната традиция дава интерпретация и историческо опосредстване, радикализът е основан на идеята за съвършенство и чистота. Той не взема предвид социалната и историческата реалност, замества традицията и нейните ценности с фундаментални истини. Фундаментализът не се нуждае от интерпретация и историческо опосредстване - той има непосредствената и абсолютна истини, която може да бъде произведена, разпространена, консумирана като fast-food, като фалафел. И тъй като времето на глобализацията е изобщо време на fast food, фундаментализът се оказа най-подходящата религиозна форма на глобализация.

За нас отън исламската държава изглежда зловещо тоталитарно общество в прашната земя и разрушените градове на Сирия и Ирак, но за джихадистите това е мястото, където мюсюлманите живеят наистина като мюсюлмани, място на ново начало. Исламска държава е успешна в привличането не само на мъже, но и на жени (а на нас ни се струва, че те стават там робини). Те са насырчени да пътуват дори без да ги придружава съпруг или мъж роднина, нещо недопустимо за шарина и традицията, но това добре изразява скъсването с авторитета на семейството и традицията.

Така каузата на халифата мобилизира много млади мюсюлмани. Опасен мит е, че халифатът е само маска на традиционната geopolitika на великите сили. Халифатът е не просто блян, но и необходимост за много мюсюлмани (за преодоляване на порочния, постколониален модел на националните държави, който смятат за отговорен за днешната мизерия и жадуват за достойно продължаване на тяхната история и традиция). Така или иначе идеята за халифата се корени изцяло в историята и културата на арабските държави, не на Запада, чийто модел отхвърля. Исламският радикализъм извлича своята сила от салафистката (течение в ислама) - динамика; зачената в Близкия изток, тя е напълно противоположна на ценностите на европейските общества.

Критичният анализ на ислама днес изглежда „харам“ - веднага започват обвинения в исламофобия, ала не трябва да се боим да питаме и за злоупотребите с ислама. Оттук дойде и необходимостта от това начално контраразследване. Но и то не е достатъчно, нуждаем се преди всичко от критично отношение на самите мюсюлмани към собствената им религия и злоупотребите с нея.

Проф. Владимир ГРАДЕВ

„Рождение на Дева Мария“ - скулптурно изображение от олтара на манастира В Ангосто, Испания, XVI в.

Дева Мария - примерът за добрата майка

От стр. 1

сутрин до вечер жертвата себе си, като се дарява, за да запази семейството си цяло и щастливо. Нейна утеша и щастие са нейните деца.

И така, кой би могъл да каже поша дума за майка си, когато всички ние сме толкова много обичани? И все пак практиката показва, че повече от 90 процента от хората ще кажат само добри неща, докато останалите десет процента просто не са имали нашия късмет. Сега въпросът тук е - дали всичко това зависи от късмета или от самите нас? Предполагам, че много от нещата зависят от нас. В живота има едно правило, че ако аз първи подам ръка, най-вероятно е и другият да направи същото. Това важи както с опознаването на Света Богородица, така и с опознаването на другите хора. Когато искаш да познаваме Дева Мария, от нас се очаква да се интересуваме от нея и нейната история. Ако искаш да опознаем нашата вяра, история и Бог, то със сигурност трябва да се научим да отделяме необходимото време за тях. Разбирачки кои са те, всъщност ние ще разберем кои сме ние.

По един изключително човешки начин Света Богородица, нашата небесна майка, показа на света колко важна роля може да има всеки човек, избран от Бог. Дева Мария беше избрана от Бог, защото спазваше във всичко Божия закон. Тя бе тази, която с примера на целия си живот предизвика вниманието на Бог. Бог видя в нея пример, който

пожела да даде на нас за подражание. Бог избира само тези, които са постоянни в добрите си дела. Бог никога не се лъже в избора Си. Той избира за свои инструменти само онези, които са Му верни и постоянно в мислите, думите и делата си. Бог вижда всичко, което се случва в душата на човека. Бог избра Дева Мария, защото тя бе чиста във всичко, т.е. в нея живееше Божията любов. С други думи, целият й живот беше изпълнен с Божията любов. Мария живеше в чистота. За нея животът й имаше смисъл само тогава, когато е отدادена напълно на Божията воля. Дали ние можем да кажем същото за себе си? Ето един въпрос, върху който трябва по-често да се замисляме. Мария живеше в Божието присъствие. За нея това е истинският начин на живот. Въпреки трудностите, които е изпитвала като всеки човек, тя е предпочела Бог пред човешката суета и празнота, с които сме заливани от всяка вежда в ежедневието ни дори и днес. Ако Мария знае целта на своя живот, знаем ли ние какъв е смисълът на нашия живот?

Посредством примера на своя живот Дева Мария желает да ни научи да бъдем смиренни и кротки в живота. Тя ни напътства така, както го прави добрият учител. Мария никога не налага своята воля. Тя не налага нищо, а само предлага и който разбира това, което тя ни дава, е готов да я последва като добър ученик. Самото й присъствие ни предизвиква да бъдем добри и изпълнители на Божията во-

ля. Всеки, който има Дева Мария в дома си, е благословен ученик на Бог. Да имаме Божията майка в дома си, това означава да имаме най-добра майка в живота си. Света Богородица ще ни научи на всичко необходимо, за да бъдем истински Божи деца. В нейното училище на милосърдието тя ще ни преобрази от грешници в светци. Всеки, който се е поверил на нейните грижи, е станал отличен ученик на Божието милосърдие. Мария не може нищо друго освен да направи от нас да станем светци на времето, в което живеем. Със своята майчина нежност и отдаваност на Бог тя ще ни превърне в достойни синове и дъщери на небето. От нас се изисква само едно - да бъдем верни и послушни ученици.

Света Богородица е тази свята майка, от която всички ние се нуждаем. Тя е тази, която във всичко ще бъде близо до нас. Тя ще ни придружава през цялото време на нашето поклонничество към небето, като ни подкрепя с майчините си ласки и мъдри поучения. Ще ни бъде вярна покровителка и пазителка в трудните моменти. Всеки, който я има за майка и учителка, ще пребъда в светлината на Божията радост. И ако последваме примера на всички светци, които преди нас са се поверили на нейните майчии грижи, със сигурност ще почувствуем огромната й любов и отдаваност, които ще ни придружават и в небето.

Отец Йоан-Милен НАЙДЕНОВ

Треньорът на европейския шампион по футбол е практикуващ католик

Наскоро завършилият европейски шампионат по футбол бе спечелен от Португалия. Треньор на португалския национален отбор е 61-годишният Фернандо Сантош. Пред португалския вестник „Еспресо“ той е заявил: „Много съм щастлив от този огромен успех, който свързвам с най-голямото ми щастие, че съм вярващ католик. През 1994 г. участвах в многодневен курс по християнско вероучение и оттогава Исус Христос стана моята пътеводна звезда в живота. Моята същност е всяка сутрин и вечер. По-

сещавам редовно литургии. Ако състезанието е следобед, сутрин в 7 часа посещавам литургията. В голямата си чанта нося постоянно великата и вечна книга Библията и през свободното време чета откъси от Стари и Новия завет. Твърдо вярвам във Възкресението; земният живот е само една част; след смъртта животът продължава в друго състояние според Христовите думи в отговор на Пилат Понтийски: „Моето царство не е от този свят“. Петър КОЧУМОВ

Краков и световните младежки дни

Пеейки „...вечно блажени милостивите, защото те ще бъдат помилвани...“, започнахме нашето поклонничество към Световната младежка среща в Краков.

Първата ни спирка беше Будапеща, където в черквата „Света Ана“ участвахме в литургия, отслужена от нашите свещеници, а след това разгледахме този прекрасен град, посетихме и най-голямата базилика в Унгария „Свети Стефан“. След това отпътувахме за Ченстохова, за Ясногурския манастир, където се помолихме пред чудотворната икона на Черната Мадона.

Следващата ни цел беше Варшава. Пет дена живяхме при изключително добри семейства, които се грижеха за нас и се стараеха нищо да не ни липсва. В този прекрасен град завързахме нови приятелства. През тези дни посещавахме различни забележителности във Варшава, участвахме в концерти, организирани за нас - младежите, дошли за световната среща. Специално за нас участваха известните полски изпълнители Пиотр Рубик, Роберт Фриедрих с групата си 2Tm2,3, а после и с групата на малчуганите „Арка Ноего“.

След тези невероятни и запомнящи се дни заминахме за Краков, където през следващите дни се подгответяхме с Божието слово за срещата с папа Франциск. Участвахме в тридневните катехизиси на монс. Христо Пройков: „Това е времето на милосърдието“, „Да се оставим да бъдем докоснати от милосърдието на Христос“ и „Боже, направи ме инструмент на Твоето милосърдие“.

На 28 юли участвахме в посрещането на Светия отец на „Блоня“, а след това отдохахме пеша до ул. „Франчишанска“ и с нетърпение очаквахме той да се появи на известния прозорец, от който свети Йоан-Павел II е огласявал Божието слово и по чиято идея възникват Световните младежки срещи.

На следващия ден, петък, участвахме на „Блоня“ заедно с папа Франциск в Кръстния път, по време на който се учехме на любов и милосърдие от самия Иисус Христос. Този Кръстен път се превърна в път на милосърдието. По време на пътя доминираше тишината, в която всички размишлявахме и укрепвахме вярата си. Всички бяхме изненадани от начина, по който се проведе Кръстният път, от използваните различни форми на изкуството - като модерни танци, компютърна анимация, рисуване с пясък и въздушни каскади; също така се възхищавахме на невероятните гласове от хор, който стопли сърцата ни. По време на Кръстния път бях представени телесните и духовните дела на милосърдие, както и проблемите, с които се сблъскава съвременният човек: бедност, глад, страдание, смърт, самота. След емоционалния път на кръста папата стигна олтара и настъпи дългоочакваният момент, който всички вярващи младежи чакахме, а именно - да чуем проповедта на папа Франциск.

По време на своята проповед той засегна темата за сирийците, които бягат от войната. Радваме се, че папата коментира такива важни въпроси по начин,

който веднага докосва нашите сърца. Трудно могат да се забравят всички тези хиляди хора, събрани на „Блоня“ с броеници и Божие слово, молещите се по време на Кръстния път със сълзи в очите, а когато той приключи, веднага се възвърна усмивката по лицата на младежите, които започнаха да викат „Viva Papa“.

В събота от ранни зори тръгнахме пеша към Кампус Мизерикордие - Бжеги, за бдението. Въпреки високите температури и тежките раници извървяхме без проблемно за няколко часа почти 20 км с песни и огромни усмивки към мястото за бдението. Вечерта беше едно уникално преживяване - милиони хора от различни кътчета на земята, хванати за ръце и със запалени свещи се молехме с папата с молитвата Отче наш, пеяхме и възхвалявахме Божието милосърдие. Всички бяхме като едно огромно, сплотено и щастливо семейство.

След бдението в събота участвахме в последната литургия в неделя с папа Франциск. По време на тази прекрасна литургия чухме думите, които той каза: „Благославя вашите мечти“. Папата ни призова да мечтаем и да следваме целите си, като не позволяваме да ни лишат от това, кое то е най-доброто в нас - енергията, радостта и мечтите ни. Светият отец също така ни каза да не се предаваме - когато паднем, нека се изправим; Иисус Христос винаги е отсреща с протегната ръка, винаги ще ни помогне да се изправим и да станем по-силни, това са само изпитания, през които трябва минем. Призова ни и да говорим с възрастните и дядовците си, защото те притехват мъдростта на живота и могат да ни дадат безценни съвети и да докоснат сърцата ни, преди всичко да градим мостове с хората, а не да ги отблъскваме с високи стени.

По този необикновен начин и изпълнени с радост и с огромни усмивки се завърнахме при семействата си в България. Това беше едно неповторимо изживяване, което ще остане залихаги в нашите сърца и с нетърпение ще се подгответе за следващата среща след три години в Панама.

Магдалена БЕЛЕВ, енория „Свети Йосиф“, София

От стр. 5

с нетърпение очакваха да посрещнат папа Франциск. Радост от предстоящата среща със Светия отец и жаждата за неговите слова към тях - такава беше атмосфера в българския лагер в сектор С4 на парка „Блоня“. Младите хора въпреки щедрия дъжд пяха, танцуваха и се молеха, докато чакаха пристигането на Светия отец. През тези дни те срещнаха безброй младежки групи, с които се поздравяваха, разменяха си малки подаръци, говореха с тях и разяваха знамената. В младежкото море царяха радост, празник, нетърпение за срещата с Римския първосвещеник. Младите хора проследиха тръгването му от архиепископията и пътуването му до парка с „папския трамвай“ по огромните видеостени и трепетното очакване достигна своя максимум. Бурни овации и радостни сълзи предизвикаха стъпването на папа Франциск на „Блоня“. Младежите жадно попиваха папските думи: „Искате ли да промените света?“, „Не, хвърляйте кърпата“, преди да е започнал мачтъ!“, „Може ли да се купи Иисус Христос?“, „Посещавате ли своите баби и дядовци? Говорите ли с тях?“. Ди-

alogът на Светия отец с младежите, радостта от неговата подкрепа завладяха младите сърца. Красотата на музикалната програма, посветена на младежи светци и на такива, пряко свързани с милосърдното дело, предизвиква силно вълнение във всички на „Блоня“. Появата на българското знаме при представянето на Европа, развято от плевенчанката Иванина Маринова, взриви българската група.

На 29 юли българските младежи отново бяха в черквата „Преображение Господне“ за утринна молитва, катехизис и литургия. Катехизисът, който им поднесе апостолическият екзарх Христо Пройков, бе на тема „Боже, направи ме инструмент на Твоето милосърдие“. Епископът започна с някои основни моменти от обръщението на папа Франциск към младежите от „Блоня“. Тълкува ги, поднесе размишления за тях и даде своите пастирски напътства. Монс. Христо посъветва младите да бъдат внимателни, мълчаливи и приемящи с другите, да се освободят от гордостта и себелюбietо. „Помолете Бог да ви направи инструмент на Своя мир и милосърдие“, завърши епископът.

В 11 ч. свещениците отс-

лужиха литургия, която беше предстоятелствана от апостолическия екзарх Христо Пройков. Проповед пред младите поднесе отец Румен Станев от Софийско-Пловдивската епархия. Той говори за милосърдните дела, как да бъдем милосърдни към Бог и можем ли да бъдем милосърдни като Бог. Той свърза своите думи с евангелския отъкс за посещението на Света Дева Мария при Елисавета. Накрая отец Румен завърши с думите на свети Йоан-Павел II: „Не се страхувайте да приемете Христос във вашия живот“. При процесията за поднасяне на даровете младежи от Софийско-Пловдивската епархия, облечени в български национални носии, поднесоха хляба и вино-то за олтара. Преди последния благослов българските поклонници поднесоха подаръци на настоятеля на монашеската общност, която се грижи за черквата домакин, и му благодариха, че я предостави за духовните нужди на нашите младежи. След това последваха специални благодарности и аплодисменти за нашия епископ Христо Пройков, който придружава българските младежи в дните на СМС с папата. Благодарности бяха отправени от епископ Пройков към главния организатор на поклонничеството отец Венци Николов и към отец Яцек Вуйчик, които бяха аплодирани бурно от младежите.

Когато излязоха от храма, 350 български младежи се хванаха на красиво българско хоро на площада пред черквата и изпяха две български народни песни. Българските знамена се разяваха високо над тях, а радостта и младежкият ентузиазъм направиха това прекрасно място в Краков още по-красиво.

В събота младите български поклонници трябваше да

На стр. 9

с папа Франциск

От стр. 8

станат рано и да се пригответ за тръване към Campus Misericordiae - мястото на бдението с папа Франциск. Те стегнаха багажите и раниците си и в добро настроение се подготвиха за път. В 7 ч. в черквата „Възкресение Христово“ в общежитието на отците възкресенци - домакини на младежите от Никополска епархия, бе отслужена света литургия от българските свещеници. Проповед поднесе отец Салваторе Фрасина. Младите се молиха за успешно преминаване на последните два дни от срещата и всеки за своите лични намерения. Въпреки ранното ставане и тръгане нашите млади не бяха единствените, които в този час се отправяха към кампуса. Доста други групи също бяха вече на път. Преходът беше дълъг и труден, силното слънце не облекчи поклонниците. Но тяхното предимство беше младостта. Нямаше препятствия за младите сърца.

Мястото на българската група бе много удобно и близо до олтара, на който папа Франциск служи бдението и литургията. Всички наши младежки групи бяха в сектор A1. Българските знамена бяха многообразни и в атмосферата се усещаха ентузиазъм и радост. Преди появата на папата трима младежи направиха свидетелства пред милион и половина млади хора, настанили се в секторите. Те бяха от Сирия, Полша и Парагвай. Много силни думи отправиха те и дадоха пример как Бог е действал в техния живот и те са намерили верния път. След това започна молитвеното бдение. Папа Франциск отново отправи към младите поклонници думи на подкрепа и бащинска любов. Светият отец ни даде духовни напутствия как да се сприме с проблемите на днешния ден: с братско отношение, с живот в общност и в семейство, да не се затваряме и да не изпадаме в парализата на безразличието, а да строим мостове и да победим омразата и бариерите. „Исус - каза папа Франциск - те кара да гледаш само напред, Той те вика и призовава да оставиш следа в своя живот и с живота си да покажеш на всички как да живеят в Божията любов и милосърдие.“ Много вълнуващ бе моментът, когато по

Преди да започна с всичко останало, исках да кажа, че се отнесох доста „бунтарски“ спрямо моето семейство, когато се записах за срещата. Какво имам предвид - за мен беше последна година от гимназията, годината на важните решения, а аз не знаех особено какво искам. Поради тази причина всеки път, когато кажех, че отивам някъде, възникваше малък проблем, изразен с въпроса:

„А ти реши ли къде ще учиш?“. Още не бях напълно решена, дори логически погледнато трябаше да не ходя на срещата. Но имах едно вътрешно усещане, нещо ме побутваше отвътре, просто знаех, че не трябва да я пропусна, знаех, че ще бъде нещо вълшебно... И както всички хора по света повтарят: „Преследвайте мечтите си“ и „Не се отказвайте“, реших да послушам сърцето си. Знаех какво искам, Бог ми даде кураж и защастие имах лична карта, показваща навършени 18 години, което ми даваше предимството да нямам съгласието на родителите си. Не съветвам никого да прави като мен, просто това беше моят начин. Разбира се, след като взех всички останали важни решения (и като стана април, а срещата щеше да е през юли) казах и на нашите. Не искам да си представям как щях да се чувствам сега, ако не бях отишла на тази среща.

Отидох с нагласата, че ще е най-великото нещо, което ми се е случвало. И все пак ни предупредиха да не отиваме с големи очаквания за недуховната част, а да приемаме нещата такива, каквито ги заварим. Така и направих и - повървайте ми - много съм доволна! Опитвах се да намеря положителната страна на всичко, което ни сполетя. Примерно: настаниха ни в училище, беше супер, защото някои ги разпръснаха по семейства; банята беше една шатра с пет маркуча и прозорчета, но пък тоалетните няха като на хотел (и трябва да отбележа, че всъщност се кърхехме в черквата до училището, така че ето още нещо страхото); редяхме се три часа на опашка за вечеря, но пък ни беше забавно, защото пеехме много и се радвахме и на другите изгладнели, а също и вредихме ред и дисциплина при нареддането и не че се хваля, но е похвално; доста дъжд ни валя, но пък за какво иначе ни бяха дали дъждобрани, а и бяхме свежи - последното положително от големия дъжд и градушката накрая беше: „Че кога пак ще ни вали градушка в Краков?“, а също така и че дори да ни се бяха зачервили носовете на другия ден, хубавото щеше да е, че е станало накрая и не сме подсмърчали цяла седмица. Има още страшно много положителни неща, които можем да изведем на преден план. Хубавото е, че дори не важи само за едната седмица приключение; хубави неща се случват постоянно, просто трябва да се научим да ги виждаме и да помагаме на другите да ги видят. Това е едно от нещата, които научих на тази среща.

А сега, представете си - площици и улици, пълни с хора, с млади хора, които викат тържествено и пеят своите химни или песни за възхвала на Бог, разявят се знамена, непознати се спират по пътя и се снимат, прегръщат, усмихват, очите са искрени и радостни, разминаващи се колони от младежи - да кажем по 50 души, си докосват ръцете, high-five всеки с всеки, без предразсъдъци за цвет на кожата, за славата на страната, от която идват, и прочие. И най-хубавото беше, че в цялото това море от хора имаше ред, нямаше бутане и мачкане. Това е младежкият дух! Това е също и Божият дух. Някой беше казал, че никой друг освен Бог не може да събере два miliona души на едно място, с една цел. Тук можем да преразгледаме мисълта, че нищо не обединява хората повече от общата омраза. Всъщност ненавиждам това твърдение и наистина вярвам, че доброто и любовта са по-силни, може да има много по земята, но също така има и много добро. А ние всички доказвахме, че може да съществува единство в различието. Представете си сега как тези младежи се пренасят от улиците към обозначените места за молитва и среща с папата - виковете стават все по-силни, знамената се разявят все повече, радостта е в кулмиационната си точка. А когато посрещнахме папата, всички замълчаха... Всички слушаха. Емоциите се повишиха и често на екраните показваха разплакани младежи, които слушат и размишляват. А моите очи се наслъзиха само като си спомних... Особено през нощта на бдението - може да се види по снимки, но да си реално там е нещо уникално. Блестяха милионите свещички на надеждата, всяка една съпроводена от лична молитва към Бог. Ако успеете да си представите ситуацията, опитайте се да разберете какво сме чувствали, защото аз не мога да го опиша...

Смело заявявам, че усетих светлина не само от Светия отец, но и от милионите присъстващи. Дори мога да кажа, че аз също съм изльчвала тази образна светлина от себе си. Всички думи, всички песни се запечатаха дълбоко в сърцето ми и ще отговоря на провокацията на папата, който ни каза да не се страхуваме да сме милосърдни. Всъщност, когато човек проявява милосърдие, става по-привлекателен. А имам и една любима мисъл, която гласи: „Ние се издигаме, когато издигаме другите“. Надявам се много от младежите да откликнат на този зов. Папата ни попита: „Искате ли да промените света?“. Единогласно на всички езици отговорихме с „да“. Но той довърши, че за да стане това, не бива да седим на дивана, а да обуем обувките. Може би по едно малко добро на ден - все пак всички велики неща имат малки началата. Това всеки решава сам за себе си. Но ние, особено младежите, трябва да мечтаем, да мечтаем за обединен свят, за добро, за любов между хората. И трябва да преследваме мечтите си и да не се страхуваме как ще ги постигнем, както споменах в началото - при всеки е различно. Просто трябва да мечтаем смело. Както и завърши проповедта си през нощта на бдението Светият отец: „Да бъдат благословени вашите мечти“.

Надежда ПЪНКИНА, 19 г.,
епорочи „Пресвето Сърце Исусово“,
кв. Генерал Николаево, гр. Раковски

негова покана се помолихме в тишина прави, хванати за ръце. Огромният кампус замълкна, пълна тишина легна върху младежкото море. Сякаш можехме да чуем биенето на сърцето на близкия до нас човек, а присъствието на Иисус между нас бе силно и осезаемо.

Нощта след молитвеното бдение на Campus Misericordiae бе много спокойна. Много хора се грижеха за нашата сигурност тук - и полиция, и военни, и доброволци. Те цяла нощ бяха над нас и над съня ни. Организацията на пропускателния режим и условията на кампуса бяха отлични. Всичко беше спокойно и нямахме никакви притеснения.

Папската литургия за нас бе последното силно изживяване на кампуса. Думите, с които ни изпрати Светият отец, бяха думи на кураж за смело свидетелстване на Божието милосърдие и любов пред онези, сред които живеем и работим, за да променим света с Христос. Папа Франциск ни припомни, че „Бог ни обича такива, каквито сме“ и ни призова да

бъдем главни действащи лица в нашия живот, да мечтаем и да не се страхуваме да отговорим на Господния зов да го следваме. „Не позволяйте да упоят душата ви с дрогата да мислим само за себе си и личната изгода“, бе призовът на папа Франциск към два miliona младежи, събрани на Campus Misericordiae. В края на молитвата Ангел Господен папа Франциск обяви, че следващата Световна младежка среща ще бъде през 2019 г. в Панама.

Тръгнахме си под палещото краковско слънце, а по пътя Бог ни изпрати обилен дъжд, който разхлади телата и мислите ни. Но чувството, че сме обичани от Бог и нашия папа, ни окрили да се върнем в нашите домове, семейства и общности със силата на Неговата любов, която да подарим на другите.

Росица ЗЛАТЕВА

ИСТИНА
VERITAS
Брой 9 (1514)
септември 2016 г.

9

всички да се хванем за ръка и да запазим мълчание - 2,5 miliona души, които допреди няколко секунди пееха, скандираха и се радваха, изведнък онемяха! Дори щурчетата на поляната замълчаха. Чувството беше неописуемо! Всеки ден се обогатявахме с нови благодати - вярата ставаше все по-силна, благодарността към Господ изпълваше през цялото време сърцата ни, а силата да разпространяваме милосърдието ставаше все по-голяма. Благодарим на Бог и на всички организатори за възможността да присъстваме на тази среща - след нея сме по-добри християни. Вечно благожени милости-вите...

Сем. Александра и Ивайло МИХАЙЛОВИ
от епархия
„Непорочно зачатие на Блажена Дева Мария“,
с. Ореш

Личност - послание за нашето време

„Майка Тереза работи с героична вяра и с любов, която сама не усеща. Това прави светостта ѝ много по-значима и изключително героична!“ Това са думи на отец Брайан Колодиечук, постулатора на процеса за канонизирането на Майка Тереза. Той е единственият човек в света, който познава добре жената, която папа Франциск ще провъзгласи за светица на 4 септември. Канадският свещеник, който стана мисионер на милосърдието, обяснява защо тя е личност - послание за нашето време.

„Всеки светец е знак на времето си, имайки предвид, че Бог издига светец, за да отпари определено послание, най-вече за да доведе до съзнатието на Църквата и на света посланието, което отговаря на нуждите на времето. И при папа Йоан-Павел II, и при папа Бенедикт, а сега и при папа Франциск Божието милосърдие е преобладаваща тема в техните учения. Цялата дейност на Майка Тереза и на мисионерите на милосърдието се състои от милосърдни дела - както духовни, така и телесни. През август бе публикувана нова книга от центъра „Майка Тереза“, която съдържа нейното учение за милосърдните дела и примери за това как тя ги живее според свидетелствата, дадени по време на процеса. Заглавието е „Призов към милосърдие. Сърца да обучат и ръце да служат“. Книгата ще бъде публикувана първо на английски и след канонизирането - на други езици.“

Колодиечук пояснява защо Майка Тереза твърди за себе си, че иска да бъде „Божият молив“: „Моливът е нещо незначително - казва той, - просто един инструмент, който някой използва, за да напише нещо. Когато получите писмо например, искате да го прочетете, за да разберете какво иска да ви каже този, който го е написал; не се интересувате от хартията или инструмента за написването му. Като нарича себе си „молив“, Майка Тереза иска да подчертава смиренето на инструмента - себе си - и величието на Бог. Тя смята себе си твърде „незначителна, за да покаже Неговото величие“, както обичаше да казва. И още нещо: моливът е евтин и достъпен за всички и затова се среща навсякъде. И този, който го използва - Бог, върши велики неща, ако моливът се остави да бъде използван свободно.“

Отец Колодиечук разказва, че Майка Тереза чува гласа на Исус за първи път на 10 септември 1946 г. - момент, който тя нарича „Денят на вдъхновението“ „Исус иска от нея да отиде сред най-бедните от бедните, в гетата на Калкута, за да им занесе Неговите светлини и любов. Този вътрешен глас, а по-късно, през 1947 г., и видения продължават до края на 1947 г. Преди това Майка Тереза преминава през очищения, подобни на тези, които свети Йоан Кръстни обяснява в своите писания. Това очищение я води през 1947 г. до утешителния опит на дълбок и продължителен съюз с Исус. Човек не може да

разбере тъмнината, ако не познава светлината; не много хора познават този опит.“

За значението на тази „50-годишна тъмна нощ на душата“ и сравнението с подобен опит на други светци постулаторът на процеса посочва: „Дори след съюза й с Исус усещането за „тъмнината“, както я нарича, се завръща. Няколко години по-късно духовният й ръководител, свещеник йезуит, й помага да разбере тази тъмнината като духовната част на нейната дейност. Това е начин да се идентифицира с Исус в най-голямата му страдание в Гетсиманската градина и на кръста. От своя страна тя преживява това, кое то нарича най-голямата бедност в света днес, а именно чувството, че не си обичан, че не си желан, че не си искан. За Майка Тереза тъмнината не е толкова за очистването й, а

по-скоро като изкупление - да проникне в мрака на бедните, които нямат вяра и преди всичко нямат любов“.

За „мълчанието“ на светицата и защо то не противоречи на светостта отец Колодиечук обяснява: „Светостта се състои във вярата, надеждата и любовта, не в това, което човек изпитва, а по-скоро в това как човек действа. Майка Тереза действа с героична вяра и любов, която сама не може да почувства. Така нейната светост е много по-голяма и изключително героична!“.

Можем да кажем, че никой не е канонизиран за своите чувства, а по-скоро за своите дела; в краен случай за своята „любов в действие“ - още един израз, който Майка Тереза обичаше да използва. Както Евангелието ни казва: „По плодовете им ще ги познаете“.

Майка Тереза бе обявена за блажена през 2003 г. от папа Йоан-Павел II, който веднага започна процеса, пренебрегвайки необходимия период от пет години след смъртта според Кодекса на каноническото право. Папа Франциск също не се забави с канонизирането.

Отец Колодиечук разкрива причината за тази „прибръзнатост“: „Майка Тереза е изключителна - изтька той, - в смисъл че още приживе репутацията й на свята е убедителна и широко разпространена. Хората я считат за такава и се обръщат към нея като светица дори в нейно присъствие. След смъртта ѝ тази репутация на свята и силата ѝ на застъпник (много хора съб

щават за благодеяния и дори чудеса чрез нейното застъпничество) позволяват на папа Йоан-Павел II да направи изключение по отношение на периода на изчакване, необходим за започването на процеса (установено правило, кое то заедно с факти да гарантира утвърдената репутация за свята - основно изискване на Църквата, за да започне процес на канонизация).“

Въпреки направеното изключение относно периода на изчакване процесът бе воден в съответствие с каноничните норми, подчертава постулаторът; самият процес не бе по малко строг от останалите. За Йоан-Павел II Майка Тереза бе „личност - послание за нашето време“, която въплъщаваше голяма част от основните учения на неговия понтификат като „цивилизацията на любовта“ и „зачитането на живота“. Близостта с папа Франциск е в харизмата да достигне до отхвърлените, до покрайнините на човешкото съществуване, до най-бедните от бедните.“

В заключение Отец Колодиечук говори за мъченичество то и харизмата на сестрите на Майка Тереза: „Мъченичество то - посочва той, - както и светостта са възможни във всяко християнско призвание. И все пак мъченичеството е благодат и не знаем за кого Бог е запазил и кой ще бъде „готов“ да я получи. Майка Тереза се надяваше да даде светци и мъченици на Църквата и след смъртта ѝ желанието ѝ се събъдна“.

Християни и мюсюлмани са равни пред закона

Египет

В Египет мюсюлмани и християни са с равни права и задължения пред закона и държавата трябва да следи внимателно за „всички опити за разцепване“ на двете общности. Ето защо виновниците за насилията и нападенията от сектантски характер ще бъдат преследвани и наказани според закона, тъй като „Египет е правова държава“. С тези думи египетският президент Абдел Фатах Ал Сиси изрази ясно своята позиция по отношение на сектантските сблъсъци, станали през последно време пред всичко в област Миня, където наскоро бе убит и един египетски християнин (копт) от нападнали го по време на разпра мюсюлмани.

Ал Сиси отправи апел всички да съдействат за националното единство между египтяните, подчертавайки, че християни и мюсюлмани са равни пред закона. И коптският православен патриарх Тавадрос II - след кратка среща с президента Ал Сиси - в декларация, разпространена от египетския печат, призова да не се дават

поводи на онези, които искат да се възползват от събитията, за да нанесат щети на общество, наброяващо 90 милиона жители и страдащо поради икономически трудности и липса на финансови ресурси, „тъй като тяхната цел е да разрушат страната ни“.

Изказванията на президента Ал Сиси и на патриарх Тавадрос II последваха това на шейх Ахмед ел Таиб, главния имам на Ал Азхар, който в публично изявление бе призовал жителите на региона да избират пътя на разума, за да се попречи на разпространението на сектантските размирици.

Неправителствената организация „Египетска инициатива за правата на личността“ е регистрирала най-малко 77 епизода на сектантско насилие, станали в регион Миня след така наречената революция от 26 януари 2011 г. До момента в редица случаи след извършването на сектантски сблъсъци не се задействат наказателни производства за установяване и наказване на виновниците, а се организират публични „срещи за помирение“, организирани от местните власти, за разговор между членовете на отделните религиозни общности. Практика, считана от мнозина за неефикасна и която често завършва с гарантиранието на имунитет на извършителите на насилия.

Папската фондация „Помощ за Страдащата църква“ реши да почете паметта на отец Жак Амел - френски свещеник, който бе зверски убит от ислямистите на 26 юли. Конкретното действие ще се изрази в оказване на подкрепа за образователната подготовка на 1000 свещеници в цял свят.

„След бруталното убийство на отец Жак - пояснява директорът на „Помощ за Страдащата църква“ в Италия Александро Монтедуро - дълго разсъждавахме по какъв начин да отговорим на толкова голяма жестокост и как да почетем свещеника, който в продължение на близо 60 години неуморно служи на Църквата. Решихме, че най-добрият начин ще бъде да му посветим един образователен проект за подготовката на 1000 нови свещеници, които - точно както отец Амел - са доблестни служители на вярата.“

Цял свят научи за френския енорийски свещеник ед-

Образователен проект в памет на отец Жак Амел

ва когато бе убит, докато отслужваше литургия в черквата в градчето Сент Етиен дю Рувре. Директорът Монтедуро добави: „Ние от фондацията „Помощ за Страдащата църква“ сме убедени, че като всеки друг Божи служител отец Амел би искал да види обновено своето призвание чрез хилядите младежи, които в цял свят казват „да“ на Божия повик. Както винаги това е нашият конкретен начин, по който отговаряме на варварството“.

„Помощ за Страдащата църква“ е фондация с папско право, основана през 1947 г. от отец Веренфрид ван Страатен. Тя е единствената организация, реализираща проекти в подкрепа на пастирската дейност на Църквата там, където тя е преселвана или няма средства, за да изпълнява своята мисия. През 2015 г. фондацията е събрала повече от 124 miliona euro в 22 страни, в които присъства с национални центрове, и е реализирила 6209 проекта в 146 държави.

Пишат ни от енорииите

Ново Делчево

В тържествена обстановка много енориashi и гости се стекоха в храм „Успение на Света Богородица“ в с. Ново Делчево, където бе отслужена литургия от отец Петко Вълов по случай патронния празник. Пред иконата на Света Богородица бяха поставени много погачи, хлябове и цветя за здраве, радост и благополучие. В словото си отец Петко Вълов ни разказа за Божията майка и че чрез нея нашите молитви ще бъдат чути и изпълнени. Традиционен е и курбанът за здраве, радост, щастие и успехи на всички жители от с. Ново Делчево. Така окръпени и вдъхновени, миряните си отдоха по домовете, докоснали Божията благодат, измолили закрилата на Светата Дева. **Лидия АРНАУДОВА**

Назначен е префектът на новото папско ведомство за миряните, семейството и живота

Папа Франциск назначи за префект на новото ведомство - Конгрегацията за миряните, семейството и живота, монс. Кевин Джоузеф Фарел, досегашен епископ на Далас (САЩ).

Както се казва в папския документ „Sedula Mater“ („Грижовна Майка“), публикуван на 17 август под формата на Motu proprio, „от 1 септември новото ведомство ще поеме компетенциите и функциите, които досега са били изпълнявани от Папския съвет за миряните и от Папския съвет за семейството, които ще бъдат закрити“. Папата пояснява, че „става дума за привеждане в съответствие на ведомствата на Римската курия към съвременната ситуация - адаптиране към нуждите на Универсалната църква“. Светият отец изтъква, че „по-конкретно става въпрос за предоставяне на подкрепа и оказване на помощ на миряните, на семейството и на живота, за да могат бъдат активни свидетели на Евангелието в днешно време и израз на добродетелта на Спасителя“.

Монс. Кевин Джоузеф Фарел е роден на 2 септември 1947 г. в Дъблин, Ирландия. Постъпва в Конгрегацията на легионерите на Христос през 1966 г. Ръкоположен е за свещеник на 24 декември 1978 г. На 28 декември 2001 г. е назначен за помощен епископ на Вашингтон. Изпълнявал е

должността генерален викарий на администрацията и ръководител на курията (от 2001 г. до днес). През 2007 г. е назначен за епископ на Далас.

Папа Франциск назначи монс. Винченцо Паля, напускаш длъжността председател на Папския съвет за семейството, за председател на Папската академия за живота и Велик канцлер на Папския институт „Йоан-Павел II“ за проучвания по темата брак и семейство.

Както Папската академия за живота, така и Папският институт „Йоан-Павел II“ са свързани с новата конгрегация - както е посочено в устава на новоиздаденото ведомство, одобрен от папата ad experimentum през юни - във връзка с темите от тяхната компетенция. Монс. Паля е назначен на мястото на монс. Игнасио Караско де Паула, който ръководеше Папската академия за живота.

Номинираният за Вицепрезидент на САЩ Тим Кейн е ревностен католик

Демократическата партия на САЩ окончателно номинира 67-годишната Хилари Клинтън за президент и 58-годишния Тим Кейн за вицепрезидент за кандидати на пред-

стоящите президентски избори. Тим Кейн е ревностен католик. Той е израснал и е бил обучаван в йезуитски учебни заведения. Политическата му кариера е възходяща - от об-

щински съветник в град Ричмонд, през кмет на град Ричмонд до губернатор на щата Виржиния от 2006 г. Понастоящем е сенатор. Със съпругата си Ане Холтън са родители на три деца. Политиците го описват като последовател на папа Франциск - слуга на бедните и борец за справедливост. От над 320-милционното население на САЩ над 85 милиона са католици и са най-голямата организирана религиозна общност в страната. САЩ се нареждат на трето място в света по брой на католици - след Бразилия (над 150 милиона) и Мексико (над 110 милиона).

Петър КОЧУМОВ,
по „Kathpress“

Свети апостол и евангелист Матей

На 21 септември Църквата чества паметта на апостол и евангелист Матей, затова и подбраният евангелски откъс (Мат. 9, 9-13) е този за избора на Матей в групата на дванадесетте най-блиズки ученици Христови. Сред най-спешните дела на Царството Божие, които Иисус следваше да свърши, бе несъмнено призоваването на апостолите, които трябваше да продължат божествената Христова мисия след Неговото славно Възнесение. Така и четирите Евангелия поставят този епизод още в началото на своето повествование. Друга подробност, около която също са единомислещи, е типичният за Иисус избор на всеки апостол чрез трите последователни действия: мина, видя и повика. Евангелистите искат да подчертаят беззвратността на призоваването. Иисус се спира един път при нас, за да зачете и призове да го последваме, втори път не минава; не мина повторно и при нито един от апостолите, които с радост веднага отговориха на поканата. Отговорността за приемането с вяра на призованието е оставена на

„Апостол и евангелист
Матей“
Скулптор Matteo Ruscioni,
XVIII в.

дигнат Йерусалимският храм, наказанието ще бъде прекрасено. Освен че митарите бяха мразени като колаборационисти на римския окупатор, те бяха и отълчени от синагогите, понеже извършвати пребояване, професията им се смятала за нечиста. Изключването от синагогите автоматично водеше и до изключване от числата на богоизбрания народ, т.е. от спасението, обещано единствено на него. Допирът до нечист превръща

чистия също в ритуално нечист и така всички отбягваха митарите. Те пък не се отказвали от работата си, защото бе доходносна не само заради процента, който събраха, но и заради възможността от неправомерното обмитяване. Така порочният кръг се затваря и надежда за спасение за тях не се виждаше.

Иисус мина, видя и повика Матей с един само глагол: следвай ме! Отговорът ще бъде ням, но непосредствен: „И тоя стана и тръгна след Него“. Глаголът „стана“ - на гръцки „анастас“, е същият, с който се описва Възкресението Христово - на гръцки „анастазис“; в известен смисъл може да се каже, че това ставане и тръгване след Христос за Матей е като едно възкресение, като едно възвръщане към живота, наречено спасение.

От радост Матей вдига банкет, на който освен Иисус с Неговите ученици ще насядат митари и грешници - нещо нечувано и невидяно поради изтъкнатото преди малко спазване на ритуална чистота. Всеки еврей знае, че споделянето на трапезата е нещо свещено, то говори и за общ религиозен живот, затова трапезата започва и свършва с молитва. Поради тази причина общението на трапезата изключва грешниците като недостойни за светостта на богоизбрания народ. Кой-

то ядеше на една маса с грешници, ставаше също грешник. На скандализирани от тази обща трапеза фарисеи Иисус ще отговори с цитат от книгата на пророк Осия: „Идете и се научете що значи „милост искам, а не жертвва“.

Често по пътя към светостта се случва да бъдем изпреварени от хора на вид не толкова вярващи, дори публични грешници като Матей, които се оказва, че имат по-голямо и чувствително сърце, готово да следва Христос навсякъде и във всяко, за разлика от нас, праведните и изпълнителните - подобни на богатия младеж, от който се очаква повече, съдейки по потеклото и външността му. Но ето, че нашето сърце се оказва закоравяло, обръгнalo от много слушане на сказки и поучения, касаещи като че ли все този, другия. Нека се спрем и замислим не чакаме ли и ние повторно минаване на Учителя, не отдалечаваме ли все в бъдещето момента на решението за промяна, момента на решителното скъсване със стария човек в нас, с улегналия и самодостатъчния. И не си ли играем в крайна сметка на хазарт с Бог, залагайки на карта вечността пред моментното доволство.

Отец Петко ВЪЛОВ

В Римини покриха статуя на Дева Мария - щяла да нарани чувствата на ислямистите

Статуя на Божията майка е закрита, за да не обижда чувствителността на ислямски фанатици. Нещо повече, това е направено от страх да не би някой, вдъхновен от „Исламска държава“, да се побърка и да реши да извърши нещо прибързано. Климатът на терор се е настанил дори на срещата за приятелство между народите, организирана от Comunione e Liberazione в Римини, Италия.

Видеозапис на Repubblica TV разкрива какво се случва на щанд в издателска къща „Шалом“, където се продават религиозни книги, броеници, постери и предмети на християнския култ. Тук обаче статуята на Божията майка е поставена зад синьо було. „Всичко това е заради атаките, които се случват. Те изпитват омраза към Божията майка и заради това, за да избегнем такива неща, я покрихме - обяснява пред телевизионните камери продавачата зад щанда. - Трябваше да я скрием, още повече че тук присъстват толкова много религии. Никога досега не се е случвало такова не-

що. Тук имаше и изображения, които ни накараха да ги махнем. Всичко това е с цел да избегнем пререканията“ - добавя жената.

Финалът на изявленietо пред камерата е белзан от горчиви ирония: „Божията майка бе „наказана“ и тя го прие, защото е смирена. Във всеки един възможен момент ходя при нея да я утешавам.“

По www.catholic-news.bg

